

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ГОНЧАРОВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF GONCHAROV AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заяви № 43090/04, № 43096/04, № 43101/04 та № 43106/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 листопада 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

28/02/2007

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Гончаров та інші проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова, вул.
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (В. Буткевич),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 6 листопада 2006 року,
прийняти таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявами (№ 43090/04, № 43096/04, № 43101/04 та № 43106/04), поданими до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) чотирма громадянами України: паном Віктором Єфимовичем Гончаровим, пані Антоніною Дмитрівною Понтрягіною, пані Валентиною Василівною Івановою та паном Віктором Анатолійовичем Бульбою (далі – заявники), 2 березня 2004 року.

2. Заявників представляв пан В. Бичковський з м. Міусинська. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – паном Юрієм Зайцевим.

3. 8 листопада 2005 року Суд вирішив направити на розгляд до Уряду України скарги заявників за п. 1. статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції щодо тривалого невиконання рішень, винесених на користь заявників. Суд вирішив відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції розглянути заяву щодо її прийнятності та суті одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявники народилися у 1933, 1953, 1946 та 1968 роках відповідно та проживають у місті Красний Луч Луганської області.

5. Обставини справи, надані сторонами, можуть бути викладені таким чином.

6. В різний час заявники подали цивільні позови до Краснолуцького міського суду Луганської області про стягнення з ДВАТ шахта «Краснокутська» ДП ДХК «Донбасантрацит» (далі – Компанія) заборгованості із заробітної плати та інших виплат.

7. 5 березня 2001 року Краснолуцький міський суд присудив на користь першого заявника сплатити 8906,23 грн¹.

8. 21 лютого 2001 року Краснолуцький міський суд присудив на користь другого заявника сплатити 1881,63 грн².

9. 14 червня 2000 року та 8 лютого 2001 року Краснолуцький міський суд присудив на користь третього заявника сплатити 1548.42³ та 417,53 грн⁴.

10. 21 травня 2001 року Краснолуцький міський суд присудив на користь четвертого заявника сплатити 2843,41 грн⁵.

11. Рішення, винесені на користь заявників, набрали законної сили, і виконавчі листи були передані до відділу державної виконавчої служби Краснолуцького міського управління юстиції (далі – виконавча служба) на виконання.

12. Ухвалою Господарського суду Луганської області (далі – господарський суд) 13 серпня 2002 року порушено провадження у справі про банкрутство та введено мораторій на задоволення вимог кредиторів.

13. Ухвалою господарського суду від 4 лютого 2003 року провадження у справі про банкрутство компанії було закрито у зв'язку з затвердженням мирової угоди.

14. Перший, другий та четвертий заявники отримали присуджені їм суми, які виплачувались частинами. Останні виплати були здійснені у серпні 2005 року. Третій заявник отримав належну йому заборгованість за рішеннями суду від 1 червня 2000 року та 8 лютого 2005 року у серпні 2004 року та у серпні 2005 року відповідно.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

15. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пп. 17-22, від 26 квітня 2005 року).

1. Приблизно 1 799,34 євро.

2. Приблизно 380,23 євро.

3. Приблизно 296,17 євро.

4. Приблизно 83,10 євро.

5. Приблизно 573,29 євро.

ЩОДО ПРАВА

I. ОБ'ЄДНАННЯ ЗАЯВ

16. Відповідно до пункту 1 правила 42 Регламенту Суду Суд вирішив об'єднати заяви з огляду на їх спільну фактичну та правову основу.

II. ПРИЙНЯТНІСТЬ

A. Скарги за пунктом 1 статті 6 та статтею 1 Першого протоколу

17. Заявники скаржились на те, що органи державної влади в належний строк не виконали рішення Краснолуцького міського суду, винесені на їх користь. Вони посилались на пункт 1 статті 6 та статтю 1 Першого протоколу, у яких зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить його спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

18. Уряд не подав ніяких зауважень стосовно прийнятності скарг заявників.

19. Суд доходить висновку, що скарги заявників за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу стосовно затримки у виконанні рішень Краснолуцького міського суду порушують питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не вбачає жодних причин для проголошення цих скарг неприйнятними. Відповідно Суд повинен проголосити їх прийнятними.

В. Скарги за статтею 3 Конвенції

20. Пан Гончаров та пані Понтрягіна додатково скаржились за статтею 3 Конвенції, стверджуючи, що невиконання органами державної влади рішень, винесених на їх користь, спричинило їм жорстокі моральні та фізичні страждання.

21. Суд зауважує, що страждання, які мали б відчувати заявники, були такими, що їх не можна прирівняти до нелюдського та такого, що принижує людську гідність, поводження у сенсі ст. 3 Конвенції (див. справу «Ірландія проти Сполученого Королівства» (Ireland v. the United Kingdom). рішення від 18 січня 1978 року, Series A по. 25, п. 162). Тому ця частина заяви повинна бути проголошена неприйнятною як повністю необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО СУТІ

22. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушено пункт 1 статті 6 та статтю 1 Першого протоколу.

23. Заявники не погодились.

24. Суд зазначає, що рішення на користь заявників не виконувались протягом тривалого часу. Очевидно, що періоди погашення заборгованості у справах заявників тривали більше чотирьох років.

25. Суд повторює, що вже констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у справах, подібних до цієї (див., наприклад, справу «Сокур проти України», згадану вище, пункти 36-37, та справу «Шаренок проти України», № 35087/02, пункти 37-38, рішення від 22 лютого 2005 року).

26. Після вивчення всіх матеріалів справи Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доводів, які б змогли переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

27. Відповідно у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

IV. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

28. В статті 41 Конвенції зазначено:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

А. Шкода, витрати та видатки

29. Заявники вимагали виплати матеріальної та нематеріальної шкоди в наступних сумах:

- п. Віктор Гончаров – 23 906,23 грн (3 750 євро);
- пані Антоніна Понтрягіна – 11 289,78 грн (1 770 євро);
- пані Валентина Іванова – 8 913,74 грн (1 400 євро) та
- п. Віктор Бульба – 11 033,29 грн (1 730 євро).

30. Уряд зауважив, що вимоги п. Віктора Гончарова та пані Антоніни Понтрягіної повинні бути відхилені. Уряд погодився виплатити пані Валентині Івановій та п. Вікторові Бульбі заявлені суми у випадку визнання порушення Судом.

31. Взявши до уваги обставини справи та доводи сторін, Суд присуджує заявникам наступні суми стосовно всіх їхніх вимог та витрат, понесених під час провадження їх заяв у Суді (див., *mutatis mutandis*, справу «Шарко проти України», № 72686/01, пункти 44-46, рішення від 19 квітня 2005 року):

- п. Віктору Гончарову – 1 400 євро (одна тисяча чотириста євро);
- пані Антоніні Понтрягіній – 1 400 євро (одна тисяча чотириста євро);
- пані Валентині Івановій – 1 400 євро (одна тисяча чотириста євро) та
- п. Віктору Бульбі – 1 730 євро (одна тисяча сімсот тридцять євро).

В. Пеня

32. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Вирішує* об'єднати заяви;
2. *Визнає* скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції прийнятними, а скарги за статтею 3 Конвенції неприйнятними;
3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
5. *Постановляє*, що:
- (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має виплатити наступні суми в якості справедливої сатисфакції:
 - п. Віктору Гончарову – 1 400 євро (одна тисяча чотириста євро);
 - пані Антоніні Понтрягіній – 1 400 євро (одна тисяча чотириста євро);
 - пані Валентині Івановій – 1 400 євро (одна тисяча чотириста євро) та
 - п. Віктору Бульбі – 1 730 євро (одна тисяча сімсот тридцять євро), враховуючи будь-який податок, який може бути стягнутий з заявників;
 - (б) зазначені суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (с) після закінчення зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.
6. *Відхиляє* решту вимог заявників стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 30 листопада 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОПЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова